

Quin és el camí que heu seguit per a anar de *Petjades*, un disc sobre les obres de Raimon, a *Els dies del Saurí*?

—Jo diria que ja va començar abans de treballar en *Petjades*. Aquell va ser un procés de recreació d'una altra obra, un temps de formació una mica *sui generis*, creant un univers propi amb cançons d'algú que no ets tu. I, al mateix temps que ho fèiem, s'anaven dipositant un seguit de textos, anotacions musicals, de tot.

—**Han passat quatre anys, des del darrer treball amb cançons pròpies.**

—*Sàmara*, sí. Han passat moltes coses. Jo crec que hi ha hagut una renovació del discurs, l'estètica, la manera d'encarar la producció del disc... molts canvis. I tot això s'ha condensat en aquest nou treball. A banda de les coses que adquireixes pel fet d'haver explorat uns altres vessants artístics.

—**Què voleu dir?**

—Com que no ens havíem de centrar en la creació de les cançons, per a fer *Petjades*, vam explorar una mica més l'àudio-visual i vam passar del documental anterior al curt-metratge. I vam treballar el vessant teatral, també. Després d'explorar uns altres camins, m'he centrat més a fer cançons. I hi ha hagut un canvi estètic, conceptual, bastant radical, amb la idea de plantejar-nos un treball més cru.

—**I us ha sortit un disc d'aigua?**

—Sí. Diguem que fas les cançons i en compte d'imposar-te un concepte, intentes veure de què parlen. I, en paral·lel, també, quin és l'argument que volem contar en el còmic, que sempre eixos dos elements són els bàsics de VerdCel.

—**Un CD i un còmic i un espectacle alhora.**

—Són molts anys en què hem anat interactuant. I evolucionant. El primer treball ja és fruit d'un recorregut de temps: érem un grup de música però també interactuàvem amb actors. I això, des del primer espectacle que vam muntar al voltant de l'obra de l'Ovidi, amb el treball al costat de Juli Cantó, que és un actor d'Alcoi. I la interacció amb el teatre va continuar. Juli va començar a dissenyar l'escenografia, els elements que ens podien acompanyar.

—**I, sobretot, hi ha hagut la connexió dels dos germans Olmo: l'un amb la música, l'altre pintant.**

“Volem sumar compromís i estètica”

L'alcoià Alfons Olmo, juntament amb el seu germà Daniel, són VerdCel. Amb músics i actors i una mica de tot que han participat en aquest conjunt multidisciplinari. Presenten 'Els dies del Saurí', que és un CD i un còmic i un espectacle també.

—Amb Daniel el treball ha estat constant. *Pais Viatge* naix de resultes d'un llibre de poesia il·lustrat i una exposició en què faig una intervenció poètica, i actue en els seus quadres. Al mateix temps, ell també comença a treballar amb nosaltres. I eixa interacció queda a les pàgines del disc: ja no sols hi ha una cançó, sinó també una seqüència d'imatges que esdevenen una mena de còmic en petit. A partir d'aquí ens plantejem un tauler de joc comú. Daniel i jo, sobretot, a més de persones que s'han implicat en projectes concrets. Ens plantejem eixe projecte i creem un fil on anem estenent l'obra. Perquè, si no, hi hauria merament una part plàstica que il·lustra la música o a l'inrevés. I la intenció és que cada element tinga la seua pròpia vida.

—**Sou un grup de música o què sou?**

—Ai, sempre ens fan triar: sou un grup o una persona? Un cantautor o una performança? Ciències o lletres? Som un equip creatiu que fem una proposta musical en què hi ha més disciplines. Hi ha els còmics o el fet de realitzar treballs documentals o un curt o els clips. I la manera d'editar-ho. No sols és el CD, sinó que el còmic també és una peça fonamental.

—**I l'aigua?**

—En aquest treball, les cançons són amarades d'aigua. Sempre hi ha la pluja, per presència o per absència. I sempre fem eixa associació dels elements bàsics amb uns altres una mica més transcendents. En aquest cas, l'aigua ens parla del món de les emocions.

TONA ZABILDEA_2012

Alfons Olmo, a la dreta de Daniel: “La columna vertebral, tant del còmic com del CD, és els estats de l’aigua com els estats de l’ànima.”

Perquè són unes cançons molt emocionals. De final i començament. Hi ha molta tardor, diguem.

—**També al còmic?**

—La columna vertebral, tant del còmic com del CD, és els estats de l’aigua com els estats de l’ànima. Hem agafat eixe cicle senzill —evaporació, condensació, precipitació— i hi hem fet un paral·lisme amb les emocions de l’èsser humà. Còmic i CD tenen camins similars, comencen en un mateix punt, fan el seu recorregut i acaben junts de nou. Però no són iguals: el CD va més de dins cap enfora i el còmic de fora cap endins.

—**Vejam.**

—Al personatge del còmic li passen tot de coses, sobretot laborals, situa-

cions injustes i més. I anem veient de quina manera tot això afecta el seu món més domèstic, intern: la família, la salut, el seu estat emocional, etc. I, en canvi, el disc es planteja des d’un punt de vista més emocional, la cançó ens permet de parlar de termes més abstractes. I va mirant com ho podem fer servir per a canviar el nostre entorn més proper, ja siga més local o més global.

—**I el saurí?**

—Hem volgut fer un clam a l’hostedat de les emocions, a allò que sentim, tant si ens agrada més com si no ens agrada tant. Hi ha el saurí com a símbol de la capacitat de descobrir les emocions allà on no les veu ningú més. Com fan els saurins amb l’aigua.

I assenyalen, accepten, sense jutjar. És eixe buscador, el saurí.

—**“Massa sensible per tu sóc”, diu en una cançó.**

—Connectar amb la part més crua de l’èsser humà, acceptar-la i no viure tan sols a l’alçada dels ideals també ens fa créixer com a persones. És intentar anar endavant veient què és la realitat. Potser resulta que no hem rebut aquesta educació, que no estem acostumats a sentir coses que no ens agraden de nosaltres mateixos. I, per a poder-les distribuir, gestionar millor, les hem d’acceptar primer. Ja siga la violència, la ira o la necessitat de sexe. Coses que moltes voltes marginem, que pensem que no sentim.

—**Feu treballs com narracions, amb un relat.**

—Sí, ho intentem. On hi haja un començament i un final, i on cada element tinga la seua entitat. I també cada cançó ha de funcionar sola, no cal que tinga imprescindiblement les projeccions o que haja de venir d'una cançó anterior per a anar a una altra. I ha de funcionar també amb banda, en elèctric, amb tots els ingredients i vestida de gala o crua, és a dir, guitarra i veu.

—**I reivindiqueu cançó.**

—Optem per l'obertura que ens ofereix el gènere de la cançó, que és molt ampli. En diem *cançó d'autor* perquè volem que tinga certa personalitat que ho faça identificable. Després, que agrade o no és una cosa de "cascú és cascú", com deia l'Ovidi. Però el cas és que donem molta importància al text. De fet, jo, abans de compondre, he escrit. Ara, però, cada volta hi ha més equilibri entre música i lletra.

—**És que una cançó també és música.**

—I, per a mi, té una importància transcendental. Fa una captació directa de la nostra ànima, ens toca més. Això crec que m'acompanya des de l'adolescència. En un moment determinat, hi va haver un *clic* que per a mi va ser bàsic. Perquè és com un refugi, la música, o, senzillament, un bàlsam. És moltes coses.

—**Afirmeu que hi ha un cert trencament estètic, en aquest treball.**

—Sí que hi ha un canvi. Es veu en el procés de producció mateix. Hem optat per una certa limitació. Perquè abans havíem treballat des d'una concepció d'infinit, gairebé, a l'hora de produir les cançons: era aquella sensació que amb els ordinadors es podia fer tot. I ara hem limitat això als instruments i als músics amb els quals treballem. I hem fet un treball de preproducció molt més llarg i més a l'antiga. Des de l'abril de l'any passat fins al setembre, més o menys, vaig anar construint sol, i després, de l'octubre al desembre, va arribar el treball amb els músics, el bateria Raül Lorenzo i el baix Ramon Vagué.

—**Un procés de destil·lació?**

—Més o menys: un anar fent que eixes cançons s'anaren dipositant naturalment, que les estructures s'as-

sentaren i que arranjaments i patrons rítmics s'anaren destil·lant des dels instruments. La idea va ser aconseguir una foto en polaroid, diguem, del moment, i no tant una maqueta elaboradíssima. Hem tingut la sort de comptar amb el productor ideal per a aquesta manera de treballar, Valen Nieto. I hem treballat més com es feia abans: al local d'assaig, preproducció més llarga i després jugar a la tensió, la màgia d'anar a l'estudi, de saber que tens una limitació econòmica i de temps que genera una química especial (si hi ha hagut treball previ, és clar).

—**I el còmic també té aquest toc polaroid?**

—No ho havíem plantejat d'entrada, però ha passat. Potser és que Daniel estava una mica saturat de treballar amb l'ordinador i ha tornat als seus orígens, al dibuix... Ha fet un còmic de dir ara sóc fora, torne a Alcoi, vaig no sé on, i porte el quadern i continue treballant. Crec que és més orgànic, més cru, més natural. Igual que el disc. I les projeccions, la portada, el cartell... tot. L'estètica també s'ha trencat cap a una síntesi. Això passa en algunes cançons també.

—**I heu virat cap a un aire pop, en algun tema...**

—Sí, hem fet servir uns altres patrons musicals. Ens venia de gust. Ha eixit així, més pop, des de la idea de popular. Amb tot, continuem amb les nostres reminiscències, amb les arrels mediterrànies, folk, amb l'atenció al text. I quan hem volgut buscar ajuda externa per a reforçar aquest vessant, ho hem fet, i ha vingut Efrén López.

—**Amb la viola de gamba.**

—Sí. Hi ha hagut una evolució però sense deixar allò que som.

“Ai, sempre ens fan triar: sou un grup o una persona? Un cantautor o una performança? Ciències o lletres?”

—**A més d'aquesta col·laboració, o la de Juli Cantó, heu comptat també amb les veus de Laia Vagué, de Glissando, o de Cesk Freixas.**

—Ens feia molta il·lusió. Perquè, tot i allò que deia sobre les definicions, que si grup, que si cantautor, si hi ha una cosa que tinc clara és que fem cançó. Després treballem uns altres elements, però hi ha una posició clara per part nostra que compromís i estètica no han d'estar barallats. Volem fins i tot sumar-los. I això, potser, en les nostres contrades no s'acaba de veure del tot. Pense que en el món anglosaxó no és tot tan dividit. Aquí, en canvi, si fas música compromesa consideren que fins i tot has de portar una estètica determinada. Si no, no val. En canvi, si ets modern, es considera que has de renunciar a l'altre vessant.

—**D'aquí ve la vostra barreja.**

—Sí. I amb Cesk o Anna Vagué mostrem que és ben possible, naturalment. No ho vàrem buscar, tampoc, va sorgir en el procés: Cesk ens el trobarem al mateix estudi, com aquell qui diu, i contactarem amb Anna gràcies al productor. I ha estat molt bé incorporar el toc d'un dels grups del pop català amb veu femenina. Hem intentat mostrar eixe doble vessant que deia. O els múltiples vessants. Que no han d'estar barallades. Pense que els nostres treballs no renuncien a cap de les possibilitats.

—**Els dies del Saurí s'ha microfinançat mitjançant un projecte de Verkami. Al blog, quan l'encetàveu, vàreu escriure: “Teníem por de parlar-vos i no trobar-vos.”**

—Sí. És que no fem una feina fàcil. És complicat, aquest model de música i còmic i tot. De vegades dius que continuar ja és un èxit. Perquè ens ho fem tot nosaltres i això implica un seguit de desgastos extra, sempre hi ha llocs on no pots arribar. I sempre tens també eixa por de dir a veure què passarà. Però igual com hi ha la por, hi ha la il·lusió. I l'esperança.

—**I ha funcionat.**

—I tant! Ens espanta la il·lusió, la necessitat d'expressar-nos, mil coses que donen sentit al conjunt. I, per sort, a l'altra banda sempre hi ha hagut gent. I això ens fa continuar. No és cap frase feta. Si no, quin sentit tindria tot això?

Núria Cadenes